

*Csak egy buldózer
tarolhat le egy igazi
legendát.*

BULLDOZER

buldózer

*fine
selection*

P. DANGELICO

P. D A N G E L I C O

BULLDOZER

buldózer

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

ELSŐ FEJEZET

MÁR RÉGEN MEGTANULTAM, hogy ne nagyon tervezzek előre semmit, mert az élet egy önfejű, csalfa kis rüfke, aki szeret beleszólni abba, merre is haladjak tovább. Megtanított rá, hogy mindig készen álljak bármire... vagy legalábbis ezt hittem.

– De én nem akarok elmenni vele – köti az ebet a karóhoz a duzzogó tízéves fiam a Ford Explorerem hátsó ülésén. – Az egy turhamoslék.

Na, ezt még nem hallottam. Elég undorító, de jár a plusz pont a kreativitásért.

– Hogy mondod? Te turhamosléknak nevezted az apádat? – A naptól hunyorogva a fiamra nézek a visszapillantó tükörben. Sam pont ugyanazzal a makacs arckifejezéssel mered vissza rám, amit akkor szokott felöltetni, amikor rászólok, hogy kapcsolja ki az Xboxot.

Nagy, szürke szeme meg se rezzen az új, gumipántos szemüvege mögött, amit a rövidlátása miatt kell hordania. Nem az én szememet örökölte – az én szemem sötétkék. A szemét az apjától örökölte, atától, akit most nevezett turhamosléknak. Tőlem kizárólag az abszurd magasságot és a visszahúzódo természetét örökölte. Az enyévre kicsit sem hasonlító szürke szempár viszont azt üzeni, hogy készen áll körömszakadtáig harcolni.

– Azt mondtad, nem mondhatom azt, hogy szarcsimbók – veti oda csak úgy félvállról.

Szép. A kezem rászorul a kormányra, és újra az útra fordítom a tekintetemet. Meglepően kicsi a forgalom ezen a szép, napsütéses szombaton, még akkor is, ha csak június közepe van. Az East Hampton-i óceánpartra tartunk, ahol nyárra kihelyezett stúdiót nyitunk a Bendnek, a jóga stúdióknak, amit az üzlettársammal és legjobb barát-nőmmel, Devya Axelroddal vezetünk.

Az én feladatomban lesz július végéig felügyelni az új, nyári stúdió kialakítását és elindítását, és bár nagyon izgatott vagyok az új vállalkozás miatt, közben görcsben áll a gyomrom az idegességtől, mert ha belebukunk, az ezzel járó anyagi csapást egyszerűen nem engedhet-jük meg magunknak.

„Terjesszketek kell” – ezt mondták. „Csak a növekedéssel lehet relevánsnak maradni ilyen piaci versenyben” – ezt hajtogatták. Hogyha az üzleti növekedésünk és a terjesszkedésünk is lesz olyan mértékű, mint az én szorongásom, akkor minden oké.

– Így van, nem mondhatod. – Ezúttal, amikor hátranézek Samre, ő mélán bámul ki a hátsó ablakon. – Kincsem, az a szemüveg a kosárlabdázáshoz van. Miért nem a másik szemüvegedet vetted fel?

– Mert ezt szeretem – morogja, és hátrasimítja barna, kócos haját a homlokából. – Veled akarok maradni az óceánparton. Miért nem lehet?

Olyan elkeseredett a hangja, hogy a gyomromat összeszorítja a büntudat, márpedig ezt az érzést túl rég és túl jól ismerem. És mivel a büntudat régi barátom, általában azzal próbálom ellensúlyozni, hogy megadok Samnek mindent, amit csak szeretne, és próbálok az a szülő lenni, akire szüksége van. De ezt sajnos nem tudjuk elodázni, ezúttal nincs ráhatásom a dologra.

– Csak két hét – emlékeztetem. – Gondolj arra, mennyi jópofa dolgot csinálhattok majd az apáddal Kaliforniában! – Vidám hangomból csak úgy csöpög a legjobb fajta kamu, márpedig a fiam kivételes kamudetektor, úgyhogy azonnal kiszagolja a blöffömet.

A szemét forgatja, és lebiggyesztett ajakkal kijelenti:

– Nem bírom Kaliforniát.

– Kétéves voltál, amikor eljöttünk onnan. Nem is emlékszel Kaliforniára. – Esküszöm, ügyvédi képesítés kellene a gyerekneveléshez!

– És ki fog gondoskodni Roxyról? – Oda sem figyelve megsimogatja a kutyája busa fejét, aztán elmélyült arckifejezéssel újra kibámul az ablakon: egy ifjú a világ teljes súlyával keskeny kis vállán. Pontosan tudja, hogy én gondoskodom Roxyról akkor is, amikor ő is ott van. Roxy a világon semmit sem érzékel a kocsit belengő feszültségből, csak boldogan csorgatja a nyálát az új bőrülésre. Csodálatos.

Elengedem a fülem mellett Sam megjegyzését, és tovább próbálkozom:

– Hívhatod őt apának vagy Ronannek. Vagy akár Mr. McCabennek is. De szerintem nem jó ötlet mutató névmással emlegetni. – Sam megrúgja az anyósülés hátát. – Vagy turhamosléknak nevezni – húzom el a számat.

– Tök mindegy.

Na ja, megérkeztünk. Ez a *tök mindegy* lett az új hívószó, a végszó minden egyes vitánknál az utóbbi időben. Még sincs szívem rászólni. Végteére is ő issza meg az én szülői bénázásomnak a levét. Az a helyzet, hogy minden oka megvan a panaszkodásra.

Ronan gyakorlatilag egy idegen a számára, aki akarata ellenére szakadt a nyakába hat hónapja, amikor az apja váratlanul visszatért az életünkbe. Az *apa* szót itt nagyon tág értelemben használom, mivel hét évig színét se láttuk. Ronant túlzottan lefoglalta a saját élete.

Pedig tudta, hol találhat minket, csak úgy döntött, inkább nem keres.

Akárhogy is, Ronan most ragaszkodik hozzá, hogy időt akar tölteni a fiával, én pedig nyilvánvalóan nem akarom, hogy a bíróság-
ra citáljon – márpedig arra célozgatott, hogy ha nem működöm vele együtt, akkor erre is sor kerülhet.

– Nem kényszeríthetsz, hogy beszéljek vele! – dünnyögi Sam. – És Cal bácsi azt mondta, maradhatok náluk is. – Megint megrúgja az ülés hátulját. Ha nem 65 kilométer per órával hajtanék, ezen a ponton valószínűleg a kormányznak csapkodnám a fejemet.

Elkövettem jó pár hibát az életemben – ha őszinte akarok lenni, többet is, mint az átlag. De három éve összeszedtem magam, és fordítottam a sorsomon. Úgy döntöttem, ideje véget vetnem annak, hogy a múltamra fogom azt, ahogy a jelenem alakul, mert a jelenem akkoriban kicsit sem volt biztató. Mélyreható változtatásokra volt szükség, és én készen álltam befektetni a munkát.

Legelőször is le kellett állnom az ivással. Amíg én ezzel foglalatostkodtam, a legidősebb bátyám, Calvin jött és támogatott, ahogy egész életében tette. Ő és a felesége, Camilla, aki akkoriban még csak neki dolgozott, gondoskodott Samról. Sikerült számára elviselhetővé tenniük egy igen nehéz helyzetet, és ezért örökre hálás is leszek nekik. Sajnálatos módon az én okos fiam azóta nem rest felhasználni őket ellenem, valahányszor nem az elképzelései szerint alakulnak a dolgok.

– Az apád tényleg meg akar téged ismerni – folytatom kizárólag pozitív kisugárással. Mert fontos a pozitív hozzáállás. – Nem adnál neki egy esélyt, kérlek?

– Cam azt mondta, maradhatok náluk is.

– Camillát lefoglalja a legújabb kis unokatestvéred. Kérlek, ne rugdod az ülést! Meglátogathatod őket, amint a baba átalussza az éjszakát. Sammy! Kérlek, nézz rám!

Vonakodva, de teljesíti a kérésemet.

– Amikor felhív az apád, kérlek, legalább megpróbálnád meghallgatni, amit mondani akar?

– Tök mindegy. – Átkarolja Roxyt, mire a kutya megnyalja az arcát. – Szerintem Roxynak mosdóra van szüksége.

A visszapillantóban látom Sam vigyorát, aztán hozzám is elér a szag. Öklendezve lehúzom az ablakot, hogy bejöjjön egy kis friss levegő. A hűvös, júniusi szellő csípi az arcomat, az Atlanti-óceán átható illata kitisztítja a tüdőmet és megnyugtatja az idegeimet is. Bekapcsolom a rádiót. John Mayer andalító hangon énekel a második esélyről meg a megbocsátásról. És csak remélni tudom, hogy amit mond, az nem csak turhamoslék.

* * *

A New York-i elit nyári játszótereként ismert Hamptons egy csomó kisebb településből áll Long Island legtávolabbi csücskén, New York Citytől északkeletre. Az a legkülönlegesebb benne, hogy a csilliók házak jól megférnek a kicsi, működő biofarmokkal, és a legexkluzívabb üzletek és éttermek mellett helyet kapnak a trendi kis kávézók és az egyedi termékeket kínáló kisboltok is.

A Main Streeten vagy a Newtown Lane-en végighaladva a legkomolyabb luxusüzletek visszafogott, koloniális stílusú, századfordulós boltoknak álcázzák magukat, de senkit se tévesszen meg a kisvárosi New Englandet idéző hangulat! Némelyik helyre már a belépéshez is fekete American Express hitelkártyára van szükség.

– Megérkeztünk – jelentem be kicsit sem lelezett lelkesedéssel a hangomban. Olyan izgatott vagyok, hogy az sem lepne meg, ha el-emelkednék a földtől. A képeslapokra kívánczós környék láttán egyszerre fog el a sírhatnék és önt el a hála. Mindez nagyon távol van a floridai Jacksonville melletti mobilházakból és lakókocsikból álló lakóparktól, ahol felnőttem.

Amikor Calvint az NFL-draft első körében másodikként kiválasztották, mindannyiunk élete megváltozott. A mindannyiunk alatt mind a nyolcunkat értem. Hét fiútestvérem van, úgyhogy az ünnepek enyhén szólva izgalmasak.

A Main Street felé tartva elhaladunk a városhatárt jelző tábla mellett.

– Nézd! Alapítva 1684-ben. Hát nem menő? – Éljen a hurraóptimizmus! Az utóbbi napokban az optimizmus lett a mottóm.

Sam felpillant a videójátékból, ami éppen leköti, hogy kinézzen az ablakon, de aztán csak a vállát vonogatja. Őt nem nyugözi le úgy a látvány, mint engem. Persze neki soha nem is kellett egy kétszemélyes habmatracon osztoznia két másik kisfiúval, akik álmukban folyamatosan karakterúgásokat mértek ki rá.

– Furcsán viselkedsz.

Jellemző, hogy a tízéves fiamnak rögtön le kell lomboznia.

– Lehetnének egy kicsit pozitívabbak? És a többes szám ezúttal rád vonatkozik. Nyár van. Az óceánparton vagyunk. Koncentráljunk arra, hogy jól érezzük magunkat, kérlek!

– Tök mindegy.

Kis idő múlva már egy tengeri kagylós felhajtón haladok, és lassan feltáru előttünk a bátyám háza. A boldog vigyor biztos a fél arcomat elfoglalja, és csak tágra nyílt szemmel bámulom ezt a csodát. A képek, amiket Camilla küldött a kétszintes házról, a valóságnak

még csak a közelében sem jártak. A Nantucket stílusú, fazsindelyes falakat fényes fehérre mázolt zsalus ablakok és a szintén fényesre polírozott fehér bejárati ajtó ellensúlyozza. A golfpályához méltón karban tartott gyep egy, a házat körbeölelő tornáccal találkozik, ami egyszerűen tökéletes egy lusta, olvasással töltött hétvégéhez. És mindehhez a széles, megdőbbentően üres óceánpart szolgáltatja a háttérrel.

Szerelmes vagyok.

Sosem volt igazi otthonom, legalábbis nem a szó valódi értelmében. Sok helyen laktam, sok helyen szálltam meg, de sosem volt otthonom, egy olyan hely, ahova igazán tartoztam volna. Mióta tizenhét évesen eljöttem Floridából, olyan rongyrázó házakat láttam, amiktől tátva maradt a szám, kastélyokat és villákat, amiben nemesek éltek, mégis ez az óceánparti ház, a kicsit lelakott hangulatával, a körülötte burjánzó kék és lila hortenziabokrok színrobbanásával – ez az épület olyan, mintha az álmaim öltöttek volna testet. Már a látványa elég, hogy jobban érezzem magam. Mintha a merev és befeszült szívizmaim lassan ellazulnának.

Calvin tavaly vette a házat, de Camillánál előbb beindult a szülés, mint várták, úgyhogy még nem sok időt töltöttek itt. Ami éppen jól jön nekem és Samnek, mivel valahol laknunk kellett nyáron, míg én elindítom a Little Bend stúdiót. Ez pedig komoly gondot jelentett volna a helyi bérbevehető házak jellegét tekintve – vagyis azt, hogy iszonyat drágák.

Alig áll le a Ford motorja, Sam és Roxy máris kipattan, és az utóbbi, amint az várható volt, azonnal elrohan a messzeségbe.

– Roxy Shaw! Roxy, te foxi, gyere vissza de azonnal! – Ez az átkozott kutya! Bármennyire imádom, ő sem mutat felém szemernyi tiszteletet sem.

Természetesen azonnal a makulátlan gyep közepére rohan, rám néz, majd leguggol, és lehelyez egy szép, nagy csomag gőzölgő kakát a fű közepére. Erről szól az életem: általában minden szarul indul. A jó hír, hogy aztán általában jobb lesz... általában.

– Sam, hozd vissza a kutyádat!

Bár amikor belementem a kutya örökbefogadásába, a fiam megesküdött, hogy segít majd felszedni a kutyakakit, kétségem sincs afelől, hogy én fogok majd feltakarítani. Sam Roxyért indul, én pedig kinyitom a bejárati ajtót, és belépek a házba. Pár pillanattal később követ a fiam a kutyával.

A ház belülről épp olyan lenyűgöző, mint kívülről. A berendezés megnyugtató bézs, kék és elefántcsont színeket kombinál. Amikor körbenézek, megkönnyebbült sóhaj szakad ki belőlem. Az egész ház sugározza magából a kényelmet. Mivel a Shaw családban mindenki a skála XL-es végén mozog, a házban is minden óriási. A kanapétól kezdve a dohányzóasztalon át az egész falat elfoglaló szórakoztató központig. Nincs sehol semmi különösen értékes, semmi, amit ne lehetne könnyedén pótolni. Ezt a házat kifejezetten egy növekvő családhoz tervezték.

A nappaliba lépve azonban rögtön megtorpan a flip-flopba bújtatott lábam, amikor a pillantásom a földön heverő, fényes tárgyra siklik... Egy üres sörösdobozra.

Üres sörösdoboz?

– Undi – összegzi Sam egy szóban a gondolataimat.

Alaposabban megvizsgálom a helyszínt, és kezd világossá válni, hogy a nappaliban kupi van: a dohányzóasztalon üres pizzásdobozok sorakoznak, a kanapé párnái szétdobálva, és a fehér tölgyfa padlón még több üres sörösdoboz sorakozik.

A földön egy üres csipszeszacskó mellett egy nagy, fekete bokszer hever.

Mi a franc?

Mintha valami koleszos bulit tartottak volna itt. Vagy mintha be-tört volna valaki. Esetleg valami házfoglaló. Egyik lehetőség sem igazán biztató.

Az ösztönös reakcióm azonnal érkezik, ami különös, mert ilyesmit még sosem éltem át korábban. Mintha forróság perzselné végig a bőrömet a lábujjamtól a fejem búbjáig. Sam halkan felkuncog, de szinte meg se hallom, a fülemben doboló vér miatt a hangja távolinak tűnik.

Én nem nevetek, mert éppen lefoglal, hogy kiver a hideg veríték. Egyetlen hang nélkül a hátam mögé húzom a fiamat, a kutyát meg-ragadom a nyakörvénel fogva, és halkán visszalopakodunk a bejárato-n át.

A felhajtón aztán visszatér a hangom.

– Szállj be a kocsiba, csukd be az ajtót, és a mobilomról hívd a 911-et! Mondd meg, hogy betöréses rablás zajlik a Newhope Lane 15-ben. – Mivel nem mozdul elég gyorsan, dühösen toppantok, és kissé emelt hangon sziszegem neki: – Számíthatok rád ebben?

– Nem vagyok hülye! – vág vissza azonnal.

Nincs időm rászólni, úgyhogy csak szúrós tekintetemmel próbá-lom felé közvetíteni a helyzet komolyságát, és az autóra mutatok.

– Csináld, és ki ne szállj abból a kocsiból!

– Te mit fogsz csinálni? – Úgy tűnik, sikerült ráijesztenem, mert el-engedi a keménykedést, és makacs arckifejezését aggodalom váltja fel.

– Bemegyek Roxyval, és megnézzük, itt van-e még. Szerintem aki a rumlit csinálta, már rég eltűnt, de azért ellenőriznem kell.

Még egy utolsó, kételkedő pillantást vet rám, aztán már szalad is a kocsihoz. Én lassan belépek a házba, fő fegyverként egy gyilkos kinézetű fekete pitbull szukával, és a paprikaspray-vel, amit azóta a kulcsosomomon hordok, amióta Caltól megkaptam az elsőt, amikor elköltöztem otthonról.

Az előszoba üres, a fülsiketítő csönd kicsit meg is nyugtat. Ha lenne itt valaki, akkor biztos csapna valami zajt, nem igaz? Nyilván csapna. Legalábbis ezt mondogatom magamnak.

Ezután a nappali következik. Lassan lépkedek a fapadlón, és próbálom leküzdeni a gyomromat szorongató félelmet. Lehet, hogy a ház fel van dülva, de egyelőre üresnek tűnik.

Roxy a konyha felé húz. Körme a padlót karistolja, annyira kepeszt abba az irányba, hogy rögtön visszatér a félelmem. Ez nem tűnik jó jelnek, de igyekszem derűlátó maradni. Az elme a test felett, meg minden.

A lábam csigalassúsággal mozog, a szívem viszont kétszeres sebességgel zakatol a bordáim mögött. Roxynak nem vagyok elég gyors, és majd megfullad, amikor teljes testsúlyával beledől a nyakörvébe. Egy rövidke pillanatig felmerül bennem, hogy elengedem, de végül mégsem teszem, mert félek, hogy bántaná, akit esetleg megtalál. Roxy négy lábon járó ellentmondás: egy igazi szeretetgombóc ijesztőnek tűnő kutyatestbe zárva. Fogalma sem lenne, mihez kezdjen, ha valaki bántani próbálná.

A ház aggasztóan csendes, csak a kutyám lihegése és a fülemben doboló vér hangját hallom. A konyha küszöbén megállok, és lélegzet-visszafojtva bekukucskálok az ajtón. Semmit sem látok, úgyhogy arra jutok, a betolakodó valószínűleg már rég lelépett. Ebből sikerül annyi bátorságot merítenem, hogy tegyek egy teljes lépést befelé.

És rögtön földre gyökerezik a lábam.

Mintha az egész testem jégtömbbé változna, bár a szívem még mindig örülten vágtazik a mellkasomban. Merthogy nekem háttal, a nyitott hűtő előtt egy hegyomlás méretű férfi áll... pucéran.

A fejét oldalra billenti, aztán megfordul, a kezében egy doboz sör. Amikor meglát, ő is megdermed. A tekintetem a nyeles tojásáról – amit lehetetlen nem észrevenni – az arcára vándorol. Halványan ismerősnek tűnik, bár a szemét rózsaszín, szív alakú, tükröződő napszemüveg takarja, hosszú, szőke haját pedig rövidke lófarokba fogta. Az eszem vitába száll azzal a halvánnyal, az agyam hátsó szegletében bujkáló érzéssel, hogy már láttam ezt az arcot.

Az első gondolat, ami felötlik bennem: *ismerem ezt a fickót?* Aztán a gondolataim lejtmenetet vesznek, mert a következő kérdés a fejemben az: *honnan ismerhetném?* És ez el is vezet a még aggasztóbb kérdésig: *miért ismerném egyáltalán?*

– Ne mozdulj, te mocskok! Különbem elengedem a kutyámat. – Felemelem a paprikaspray-t is, hogy lássa, komolyan beszélek.

Roxy erre elkezd ugatni. Csak ugat és ugat. Aztán másodpercek múlva az ugatás nyüszögésbe vált, mintha alig várná, hogy üdvözölje ezt a perverzket.

A fickó napszemüveges tekintetét Roxyra fordítja, és most már egész biztos, hogy a jóisten gyűlöl engem, mert a pitbullom azonnal a hátára hengeredik, közszemlére téve rózsaszín cicijeit, és akkora lelkesedéssel csóválja a farkát, hogy érzem a csípős kis ütéseit a bokámon.

A meztelen óriás feltolja a feje tetejére a napszemüvegét, majd hunyorgó, értelmes kék szemét felém fordítja.

O-ó, ez nem lesz jó...

– Ne mozduljon! Már úton van a rendőrség. – Lengetem felé fenyegetőn a paprikaspray-t.

– Fel a kezekkel! – harsogja egy férfihang tőlem jobbra. Azonnal odafordulok, és az ajtóban két rendőr áll, egy férfi és egy nő, kivont pisztollyal.

Halleluja! Mintha percek óta először vennék levegőt, és a térdem azonnal kocsonyává változik, ahogy az adrenalin kiürül a szervezetemből.

A betolakodó bölcsen felemeli a kezét, és én még mindig érzem azt a különös déjá vu-t. Van valami az arcában, ami pizskálja a memóriámat.

– Grant Hendricks? – kérdezi a férfi rendőr, és a hangja meglepetésről és némi kajánságról árulkodik.

– Ühüm – dünnyögi a pucér pasi.

A rendőr arca felderül, és rögtön elteszi a pisztolyát.

– Mena, ez a pasi egy legenda!

Mena is elteszi a pisztolyát.

– Nem mondd... – Mena tekintete viszont a pasi derekától délre kalandozik. – Meg tudom érteni, miért.

Fuj! Úgy tűnik, ideje közbeszólnom.

– Halló! Igazán nem akarom félbeszakítani ezt a romantikus közjátékot, de ez a fickó éppen birtokháborítást követ el. Lakásfoglaló. Betört a bátyám házába, és szétdőlt. – Úgy érzem, ezt fontos kihangsúlyoznom, mivel mindkét rendőr lelkesen vigyorog az elköve-tőre.

– Hölgyem, ő nem lakásfoglaló! Grant Hendricks a Titans történetének legtöbb díjával rendelkező játékosa.

Basszus! A bátyám csapattársa...

MÁSODIK FEJEZET

KILENC SZÁZÖT NAPJA NEM ITTAM, de e pillanatban számolom a perceket is. Nem azért, mert annyira vágyom egy italra – egyáltalán nem. A függőségem afféle érzelmi mankó volt, és mostanra már sokkal egészségesebb módokat sajátítottam el az ilyen helyzetek kezelésére. Azért számolom a perceket, mert ezek a mérföldkövek azt jelzik, milyen messzire jutottam, milyen keményen dolgoztam, és mennyi kitartás és elszántság kellett hozzá.

Nem sok mindenre lehetek büszke. Még Sam sem az én érdemem, egyszerűen jó gyerekek született. De erre büszke vagyok. Még akkor is, ha néha-néha, nagy ritkán, az ilyen pillanatokban azt kívánom, bár hívhatnám a régi barátaimat, Mr. Grey Goose-t és Sir Belvedere¹-t egy jó mocskos kis édeshármásra.

– Egy hatalmas pasi lakik a házatokban, és kurvára goromba – sziszegem a mobilba, és közben megállás nélkül rovom a köröket a felhajtón. Amint kicsúszik a számon a káromkodás, már nézek is körbe, nem kagylóz-e a közelben egy aprócska fül. Szerencsére a fiam és a kuttyója a hintaszéken ül a tornácon.

¹ A Grey Goose egy francia, a Belvedere pedig egy lengyel eredetű vodkaféle.

– A bátyád nem olyan vészes – vágja rá a sógornóm.

– Egek, nem Calról beszélek! Tudtad, hogy a csapattársa a parti házban lakik?

Amint tisztáztuk, hogy a benga szőke nem birtokháborító, kimentem a házból, hogy felhívjam a bátyám feleségét, mivel Cal sosem veszi fel a mobilját. Cal általában tőmondatokban beszél, Camilla viszont természeténél fogva kedves és nyílt. Mióta összeházasodtak, minden családi kommunikáció Camillán keresztül zajlik.

– Csapattárs? Melyik?

Calvin sosem volt az a szívkirály típus, sem a családjában, sem a több millió rajongója körében, sem a NY Titans csapatánál. Nem jellemző rá, hogy ő lenne a társaság középpontja. Ezért is döbbsent meg, hogy az egyik csapattársa az ő házában lakik.

– Greg Henderson. Itt parádézik a házatokban meztelenül.

A sógornóm felkuncog.

– Várj, kicsoda meztelen? Hogy érted, hogy *meztelen*?

A meztelen még enyhe kifejezés. Kilométernyi napbarnított bőrt tett közszemlére. Többet, mint amennyit valaha is látni akartam volna egy vadidegenből.

– A konyhába lépve anyaszült meztelenül találtam rá, illetve kissé aggasztó, de egy szív alakú gyereknapszemüveg azért volt rajta. Egy kislánynapszemüveg, Camilla! Szívecske alakú. A pöcörője kábé a térdéig lógott, de kis, rózsaszín szívecskek takarták el a szemét. Neked ez normálisnak hangzik?

Egyre jobban belelovalom magam a történetmesélésbe. Eszembe jut, hogyan nézett rám a fickó, míg a rendőrök autogramot kértek tőle, meg tudom is én. Henderson végig úgy nézett le rám, mintha engem kapott volna rajta, ahogy pucéran fosztogatom a házat.

A telefonból mélyről jövő nevetés zeng fel.

– A pöcörőjét? Ki vagy te, DeSantis nagymama?

Szerintem ebben nincsen semmi vicces.

– Feldúlta a házatokat – teszem hozzá, mert tudom, hogy ez végre fel fogja kelteni a figyelmét.

– Hogy micsoda? Nagyon remélem, hogy csak viccelsz! – Érdekes módon a humorérzékének hirtelen mintha teljesen nyoma veszett volna.

– Óriási a rumli. Nem hiszem, hogy eltört volna bármit is, de úgy néz ki a hely, mintha házibulit tartott volna.

– A fenébe! – pufog halkán. – Tartsd egy kicsit! Most jött meg a bátyád.

Ezután hallom Camilla oldalát a beszélgetésükből:

– Ki lakik a parti házban? És ezt mondtad nekem? Mikor mondtad nekem? Nem, nem mondtad, Bubu. Nem. Nem mondtad. – Valami morgást hallok a háttérben, aztán egy pillanattal később...

– Mandy!

– Igen?

Mély sóhaj fogad a vonal túlsó végén.

– A bátyád azt mondta *Grant Hendricksnek*, hogy addig maradhat a házban, amíg csak szüksége van rá. Gerincműtét után lábadozik. És azért nem tudtam erről semmit, mert nem szóltak róla nekem. – Aztán hallom, amint más irányban hozzáteszi – ...akkor valószínűleg az egyik testvérfeleségnek mondtad, mert nekem tuti nem szóltál róla.

Összeszorul a gyomrom a gondolatra, hogy minden egyes nap látnom kell majd ezt a fickót. Egy államban sem vagyok vele szívesen, nemhogy egy fedél alatt! A fene se tudja, miért utál, de elég nyilvánvaló, hogy így van. Nem erőssége a visszafogottság. Úgy néz rám, mintha minden bűnöm, amit valaha elkövettem, a bőrömre lenne tetoválva. Már így is komoly gyűjteményem van szégyennel tömött

bőröndökből, amiket nap mint nap magammal hurcolok. Nincs szükségem arra, hogy erre egy vadidegen is folyamatosan emlékeztessen, akinek mellesleg semmi joga nincs ítélkezni felettem.

– Amíg szüksége van rá? – ismétlem letörtén, és közben a tekintetem a gyönyörű házra siklik, amiben egy szörnyeteg bujkál. – Mennyi idő lesz az? Tudod, hogy nem tudok találni másik helyet így, az utolsó pillanatban. Mindent hónapokkal előre lefoglalnak.

– Abban a házban tízen is kényelmesen elférnek. Bőven van elég hely ahhoz, hogy elkerüljétek egymást. Ő alhat a vendégszobában a ház másik felében.

– Osztoznom kell a házon a dühös csávóval? – nyafogom végső kétségbeesésemben, hátha ezzel sikerül kirúgatnom. Könnyörögni se szégyellek, de tényleg. – Teljesen el fogja szúrni a pozitív rezgéseimet.

– Lehet, hogy csak rossz pillanatban kaptad el. Általában olyan, mint egy nagy plüssmackó...

– Plüssmackó? – horkanok fel. Visszagondolok a hátán végigfutó kidolgozott izomkötegekre meg a szinte kőből faragott farizmaira. Na nem. Ez a fickó maximum grizzly, de biztos nem plüssmackó. Az égvilágon semmi puhaság nincsen benne. – Biztos, hogy ugyanarról a fickóról beszélünk?

– Ártalmatlan. Nem kell féltened tőle Samet. Tudod, hogy én sosem...

– Tudom – vágok a szavába. Igazából nincs választásom. Nem engedhetem meg magamnak azt a horribilis bérleti díjat, amit itt még a legolcsóbb szobáért is van pofájuk elkérni, szóval semmi értelme megpróbálnom másik helyet keresni.

– Mandy?

– Igen?

– Hidd el nekem, ő a jó fiúk közül való!

Hát persze. Na, erről még Camilla sem tudna meggyőzni.

– Megoldjuk valahogy. – Ez az egyetlen őszinte válasz, amit adhatok neki.

Akkor ennyit a békéről és nyugalomról. A pasinak sikerült tönkretennie azt, ami elvileg az én nyugalmas elvonulásom lett volna. A belátható jövőben a nyakamba szakadt Ser Gregor Clegane². Hurrá! Vidám napoknak nézek elébe.

* * *

Miután letettem a telefont, a padlót fixírozva próbálok rájönni, mi lenne a legjobb módja a helyzet kezelésének. A fejemben Miss Parnell szavai visszhangoznak. Az egyetlen értékes dolog a gyerekkoromból, vagyis inkább abból az időből, amikor még gyerek voltam, mert sosem volt igazi gyerekkorom. Legalábbis a szó hagyományos értelmében.

A szüleimet csak három dolog érdekelte: a pia, ők maguk és a dugás. Nem tudnám megmondani, melyik állhatott az első helyen, de az utolsó nyolc gyereket eredményezett, ezek közül lett a második legidősebb szerény személyem.

Szinte felfoghatatlannak tűnik, hogy egy nő, akit én életemben alig párszor láttam józanul, ki tudott pottyantani magából nyolc egészséges gyereket, de Suzanne Shaw-nak valahogy mégis sikerült. Amellett, hogy létrehoztak minket, a szüleim nem sokat tettek értünk. Calvin gondoskodott rólunk – ő és Ebony Parnell.

Amióta az eszemet tudtam, Miss Parnell a szomszédos házban lakott. És amióta az eszemet tudtam, ő segített nekünk. Nála volt bébiétel, pelenka, mosószer és tej. Bármire volt is szükségünk, szinte

² *A Jég és tűz dala* című könyv és a belőle készült *Trónok harca* című filmsorozat kitalált karaktere, hidegvérű bérgyilkos, aki a termete miatt „A hegy” ragadványnevet kapta.

mindennap felbukkant a küszöbünkön. Miss Parnellnek sem volt sok mindene, amit adhatott, de amije volt, azt mindig megosztotta velünk, és sosem várt érte még csak köszönetet sem.

Miss Parnellhez szaladtam, amikor megjött, ő adott nekem hasmelegítőt és főzött nekem teát. Az ő barna, aszott keze, az ő ízületes ujjai fésülgették a hajamat, amikor a kanapéján aludtam. Mindent, amit arról tudok, hogyan kell rendes embernek lenni, Miss Ebonytól tanultam, egy idős asszonytól, akinek sosem volt gyereke, mégis jobban gondoskodott nyolcunkról, mint a szüleim valaha.

– *Mosolyogj, Mandy Sue! Egy hölgy mindig mosolyog* – a hangja mint ha a fülemben csengene, ahogy a bejárati ajtóra sandítok. – *Légy kedves, Mandy Sue! A kedvességgel sokkal messzebbre lehet jutni az életben.*

Ezt is meg tudom csinálni. Az ég szerelmére, hiszen felnőttek vagyunk! Semmi akadálya nem lehet annak, hogy civilizáltan élédegéljünk egymás mellett. Éljen az optimizmus!

Nem kell más, csak megegyezni néhány alapszabályban. Vagyis semmi sörvedelő duhajkodás vagy szexuális jellegű ottalvós buli. És semmi pucéran parádézás a közös lakóterekben. Ez magától értetődő kellene hogy legyen, de sajnos jelen körülmények között úgy tűnik, mégis muszáj lesz hangosan is kimondanunk.

Miután így rendeztem a gondolataimat, az arcomra mosolyt varázsolok, ami egyáltalán nem szívből jön, és felmasírozok a lépcsőn.

– Maradj itt! – szólok még Samnek, mielőtt belépnék az ajtón.

A nappaliban Greg éppen egy üres pizzásdobozt gyömöszöl bele egy fekete szemeteszákba. Kosaras meznadrág van rajta – hála az égnek az apró csodákért –, bár ezen kívül semmi más. Illetve ezen és a gyereknapszemüvegen kívül.

Éppen lehajol egy újabb üres sörösdobozért, így fel tudom mérni a méreteit. Magas, sokkal magasabb nálam, pedig én sem vagyok

éppen töpszli a magam 180 centijével. A bicepsze kábé akkora, mint a combom, ami sokat elárul, főleg, hogy én se vagyok ellensége a guggolásoknak. A csuklyásizmának saját irányítószám járna. A bordáin a bal oldalon egy Alabamai Egyetem-tetoválas halad végig, a mellkasán némi sötétszőke szőr, színben passzol a csíkhhoz, ami a hasán fut lefelé. Szégyenlem bevallani, de megnéztem. És ugyan azt kívánom, bár elfelejthetném mindazt, amit láttam, azt is tudom, hogy a többi része is méretarányos.

Már eltelt pár perc, de egyelőre egyszer sem nézett rám, és egy pillanatra sem függesztette fel a foglalatosságát. Én meg várok. Aztán várok még egy kicsit. Megpróbálom felemelni a kezemet, de ebből valami kínos, feszengő kis gesztus lesz, mintha félig leguggolva valami fura ökölemeléssel próbálnám üdvözölni. De ezzel sem sikerül felhívnom magamra a figyelmét.

– Öhm... – próbálkozom a torkomat köszörülve, de semmi. Topogva újra próbálkozom. – Henderson? Hahó! – Folytatja, amit eddig. Micsoda monstrum, ráadásul még udvariatlan is! – Beszelnünk kellene.

Végre kiegyenesedik királyi valójában, és felém fordul.

„*Mosolyogj, Mandy Sue, mosolyogj!*” – hallom újra Miss Parnell szavait, és a leghatásosabb, csupa fog mosolyomat vetem az előttem álló óriásra. Aminek az égvilágon semmi hatása sincs rá. Vagy legalábbis semmi jónak nevezhető hatása. A pasi összehúzza a szemét, ami, kénytelen vagyok megállapítani, egészen különös kék árnyalatú. Szinte jegeskék. A bőrömön érzem vizslató tekintetének csípős villámain.

Reflexből nyelek egyet, és kicsit feljebb siklik a pillantásom. Nem bírom ám a végtelenségig állni az ilyen ellenséges szemkontaktust, különben ideges dadogást idéz elő nálam. A nevetséges szemüveg

még mindig diadalmasan csücsül a feje tetején. Bárki máson vicces lenne ez a furcsa ellentét, de nála mintha csak hozzáadna a veszély érzetéhez.

„*Légy kedves, Mandy Sue! Mézzel több legyet lehet fogni.*”

„*De miért akarnék én legyet fogni, Miss Parnell?*” – kérdeztem. Sosem adott egyenes választ, csak elnéző, mindentudó mosollyal nézett rám.

De ahogy ott állok, a pasi megvetésének céltáblájaként, teljes bizonyossággal mondhatom, hogy szemernyi hajlandóságot sem érzek a légyfogásra.

Sajnos továbbra is gyanakvóan mered rám, mire tördelni kezdem a kezemet. Évek óta nem jöttek elő ezek a rossz szokásaim. Egy óra a pasi társaságában, és minden visszatér.

Bizonyos szempontból nagyon hasonlítok a bátyámra. Én is zárkózott vagyok, nem az a kifejezetten extrovertált típus. Csakhogy Calvinnek acélból van a gerince, míg nekem mintha soha nem is lett volna. Egy örökkévalóságba telt, mire sikerült megnövesztenem, és ez a csávó most belerondít a sok kemény munkába.

– Mivel mindketten itt fogunk lakni, ki tudja, mennyi ideig, úgy gondolom, az a legjobb, ha mi... hát, tudod... lefektetünk pár alapszabályt a házban. – A hallgatása elég nekem ahhoz, hogy folytassam. – Nem hiszem, hogy helyes lenne, ha bulikat tartanál, és...

A francba is, ez olyan kínos! Még mindig nem pislogott. Mi a rák baja van?

– És... ööö... ha hölgy vendégeket fogadnál, amikor a fiam is a házban van – bököm ki végül, és még szélesebbre húzom a mosolyomat. Már szinte sajog az arcom. A *ház* szó kicsit úgy jön ki a számon, mintha „háájz”-at mondanék, mert zavarban vagyok a fullasztó negatív energiák miatt. Ha ennek vége, időszerű lesz egy zsályás megtisztulás.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

És a hallgatása csak nem szűnik. Már az is felmerül bennem, hogy talán a hallásával van gond. Amivel persze semmi baj, de akkor örülnék, ha jelezné valamivel, hogy tud szájról olvasni. Hirtelen felrémlik a lelki szemeim előtt a szerszámának képe. Elhúzom a számat, és próbálom visszatuszkolni a képet oda, ahová tartozik: az agyam sötét, mocskos pincéjébe.

– Akkor megegyeztünk? – kérdezem hevesen artikulálva.

Végre pislog egyet, de az arcán még mindig nyomát sem látom az emberi érzéseknek. Aztán annyit mond:

– Nyald... ki... a ... seggem... kisanyám! – Minden egyes szót határozottan formál, aztán lehajtja a fejét, és visszatér a pakolásához.

Vagyis nem halláskárosult, csak egy futószalagról jött görény.

Még soha életemben nem éreztem ennyi felém irányuló ellenségességet egy idegentől, és ennek sikerül felbőszítenie.

– Henderson...

– A nevem Hendricks. *Hendricks* – vág a szavamba, és mély baritonjában olyan él van, amivel vágni lehetne. – Ha ez túl nehéz ahhoz, hogy felfogd azzal a kicsinyke agyaddal, akkor inkább ne is szólj hozzám! A kis magánakciód négy szezonbérletbe fájt nekem, aminek jótékony célra kellett volna mennie.

Az én kis magánakcióm?

– Hendricks – ejtem ki nagyon tisztán a nevét, miután kicsit leráztam magamról a haragomat. – Elnézést kérek! Sajnálom, oké? De a fiam odakint van – mutatok az ajtóra –, és nagyon szeretnénk berendezkedni. Tudom, hogy nem a legjobban indítottuk a kapcsolatainkat, de biztos megérted, hogy elég ijesztő volt egy meztelen férfit találni a bátyám házában.

Grant továbbra is csak pakol, úgy tömködi az újabb és újabb cuccokat a szemeteszsákba, mintha meg se szólaltam volna.